

Presentació de la directora
Carlota Subirós, directora d'escena de Maria Rosa

Qui som? Qui hem estat? Com ens hem representat?

Davant del repte de dirigir una nova versió de Maria Rosa, m'acompanyen de manera recurrent quatre grans àmbits de reflexió.

Quina relació tenim realment amb el teatre dels nostres predecessors? En quina mesura els nostres clàssics són el fonament genètic de cadascuna de les nostres singularitats contemporànies? Si és cert que cada persona es defineix també, en certa mesura, per les seves filiacions i pel batec de la seva sang, què podem arribar a descobrir respecte nosaltres mateixos si obrim una mirada pròpia, personal i compromesa, envers el nostre patrimoni?

Per altra banda, aquesta peça ens convida a un univers primari, de pobresa extrema, de supervivència gairebé animal. Com representar la misèria? Com fer justícia escènica a una comunitat castigada per la intempèrie, per la fam, pel desarrelament, pel maltractament continu, pel masclisme congènit?

I en el fil més íntim, més solitari, hi ha un defici desbocat, un qüestionament ardent. Per què ens atrau la persona que ens fa mal? Per quina llei fatal el desig esdevé destructiu? Quin plaer trobem en el patiment? Per què ens xucla la serp?

Guimerà presenta un món de polaritats radicals –masculí i femení, ingenuïtat i perversió, atracció i rebuig, impulsos atàvics i sòrdida actualitat, la blancor més pura i la negror més tenebrosa... L'ànima fosca i l'ànima lluminosa s'oposen amb cruïta. Però en aquesta oposició absoluta es produeix justament el transvasament, l'alquímia essencial: en la llum apareix la tenebra, en la violència apareix la tendresa, en la ignorància apareix la lucidesa. Tot allò temut conté tot allò desitjat. Un clam de profunda veritat recorre aquesta fusió de contraris, tot oferint ressonàncies molt més àmplies i desplegant, en aquesta dura carretera de la vida, un espai generós d'experiència i de coneixement per mirar d'entendre una mica més qui som i com ens representem avui mateix.